

ZGODNJA DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

„Danica“ izhaja vsak petek na celi poli, in velja po pošti za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četert leta 1 gl. 20 kr. V tiskarnici sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za pol leta 1 gl. 80 kr., za 1/2 leta 90 kr., ako zadene na ta dan praznik, izide „Danica“ dan poprej.

Tečaj XLIV.

V Ljubljani, 11. kimovca 1891.

List 37.

Cerkveni govor prečast. P. Evstahija Ozimka pri zlati maši preč. gosp. župnika Jan. Počotnika na Brezovcu 9. avg. 1891.

Starost je častitljiva krena, ki se po poti pravice najde. Pregovor, 16. 31.

(Konec.)

II.

Kajne, preljubi, kar se rodi, mora tudi umreti: z rojstnim dnevom začnemo umirati: vse naše časno življenje ni nič drugega, kakor popotvanje v našo pravo domovino. To poterjuje sv. Pavel, rekoč: Tukaj nimamo pravega obstanka, temuč prihodnjega pričakujemo. Potem takem smo vsi podobni popotniku, ki leto za letom potuje od mesta do mesta, od vasi do vasi, da bi si najdel kraj počitka. Pri tem popotvanji gre eden hitreje, drugi kasneje, vsi pa morajo ob svojem času odložiti in zapustiti vse, kar je zemeljskega in odperlo se bo za naše oko kraljestvo luči, kjer bo zvesti popotnik v hiši nebeškega Očeta našel sladki mir in počitek. Tudi mašniki smo popotniki, kakor vsi drugi ljudje: toda mašniki vam pomagajo, vas spremljajo, skrbeti morajo pa tudi sami za-sé, da ne zgrešijo prave poti; pa tudi vi mašnikom pomagati zamorete, ako pridno in pobožno molite in nebeškega Očeta prosite, da naj jih podpira on s svojo mogočno gnado, da bi mogli svoje težke in nevarne dolžnosti v čast božjo, svojo in vašo večno srečo zverševati. O kako težke so dolžnosti duhovnega pastirja! Kako je včasih težko nepokojno vest umiriti, ranjeno serce ozdraviti in v skeleče rane hladivnega balzama tolažbe vlit, strah pred smertjo v terdno zaupanje večnega plačila spreobrniti, da z umirajočimi očmi vesel v večnost pogleda. Vse te težke dolž-

nosti so pričujoči zlatomašnik 43 let z vso skerbjo spolnovali, in smemo upati, da jih ljubi Jezus bo vam še dolgo pustil, da bodo še dolgo vas, svoje ovčice, vodili. —

Delali so zdaj za čast božjo, za zveličanje vaših duš, za blagor sv. Cerkve, pa tudi v čast duhovskega stanu. Zato jih pa tudi vse ljubi, vse spoštuje in njih zasluge spoznava. Ali — preljubi bratje farani, vse kar se rodi — mora umreti! Prišel bo tudi dan, prišla bo ura, ko se bo po celi fari razširilo otožno in žalostno sporočilo: naš preljubi oče so nas zapustili, šli so v nebesa k vesoljnemu Očetu ...

Pa pustimo to misel — k tebi, preč. zlatomašnik, se obrnem in s teboj še ene besedice spregovoriti želim. Pred 50 leti si ti k oltarju pristopil kakor mlad Samuel; bil si posvečen novomašnik: danes pristopiš k Gospodovemu oltarju kakor stari Simeon, k oltarju spremljajo te naša priserčna voščila, ktere ti jaz v imenu vseh tukaj pričujočih, cele fare in vseh tvojih številnih prijatlov iz globočine serca zgovorim. Stopi pred oltar Gospodov in v ponižnosti svojega serca zahvali milega Očeta nebeškega za gnado, da ti je ta imenitni dan ućakati dopustil, da še tako krepak zamoreš njegovo sveto ime slaviti. Priporočim pa danes v tvojo pobožno molitev pred vsim sv. katoliško Cerkev in njene vidnega poglarja Leona XIII, da bi mili Jezus njega varoval pred mnogobrojnimi sovražniki, ki ga od vseh strani stiskajo, in mu zaželjeni mir podeliti blagovolil. Spominjaj se našega prevzvišenega škofa Jakoba, da bi tudi on mogel nas, svoje ovčice, srečno voditi in v večno veselje pripeljati. Moli za našega presvitlega cesarja, da bi srečno in bogoljubno vladal in se s podložnimi vred zveličal. Prosi pomoči tudi

vse svoje brate mašnike naše škofije, ki se trudijo v vinogradu Gospodovem: saj veš iz lastne skušnje, kolikokrat je posebne pomoči potreba. Moli za svoje starše, pa saj segotovo že v nebesih veselē. Spominjaj se vseh svojih sorodnikov, živih in mrtvih, kakor tudi vseh svojih ljubljenih ovčic, ktere si toliko lēt s toliko ljubeznijo in očetovsko skerbjo pasel, naj so še tukaj, ali ktere so se že s sveta ločile...

Zveličani Peter Marija Alojzij Šanel (Chanel),

duhoven Marijinega društva, misijonar in prvi
mučenec v Oceaniji. Avstraliji.

(Dalje.)

3. Terpljenje in preganjanje.

Po odhodu o. Chevron-a podvojil je zveličanec svoje moči: bilo je, kakor bi bil previdil svojo bližnjo smert. Ne da bi se dal preplašiti pretečemu zadržanju kerščanstvu sovražne stranke, nadaljeval je svoje popotvanja ter porabil vsako priložnost, očitno oznanovati zbranemu ljudstvu kerščansko vero. Kako da so pri takih priložnostih divjaki poskušali misijonarjevo poterpljenje in pohlevnost, naj nam kaže sledeči zgled:

Nekega dne razlagal je nauk o stvarjenji sveta, o bitji in natori vsegamogočnega, trojediniga Boga. Nato se vzdigne eden iz množice ter vpraša, če Niuliki ne veruje na pravega Boga. Niuliki bil je navzoč ter stal zadej. Odkritoserčno odgovoril je misijonar: „Ne, moji prijatelji, Jehova, edino pravi Bog, ne biva v sercu onih, ki ga nečejo spoznavati“. — „Nu,“ rekel je Futunec, „pokaži meni svojega Boga: kje pa je?“ — „Povsod: kot čisti duh pa je za telesne oči nevidljiv. Bodete ga nekđaj videli po smerti, če bote kristjani in njega vredni postali“. Nato vprašal je tretji, kazajoč na križec, ki se je svetil na persih o. Šanela: „Ali ni ta tvoj Bog?“ Šanel vzela je križ, deržal ga pred zborom ter dejal: „Glejte tu podobo mojega Boga, Zveličarja Jezusa Kristusa, ki je za nas na križu umerl,“ in z gorečnostjo jel je razlagati skrivnost včlovečenja in odrešenja, kar je nekatere tudi močno pretreslo. Drugi pa so zopet pričeli na vse načine ugovarjati misijonarju: „Če je tvoj Bog vsegamogočen, zakaj ne ozdravi naših bolnikov, zakaj nas ne reši viharja, ki nam uniči naše sadeže?“ Šanel odgovoril je, da naj ne jezē Boga še dalje s svojo terdovratnostjo, potem bo tudi pripravljen, jim pomagati. „Prav

ima,“ rekli so nekateri: drugi pa so kričali: „Zvit je, zapeljati nas hoče, da bi zapustili našo staro vero: vstanimo in pojdimo!“ Na enak način se je večkrat zgodilo. Bil je strah pred kraljem, ki je pri mnogih zaterl vsak dobri začetek. O strah pred ljudmi je močen sovražnik resnice.

Sovrašstvo zoper misijonarja postajalo je vedno hujše, tatvine vedno prederznejše, obnašanje proti zapuščenim, o. Niuliki ja izročnim duhovnom vedno bolj brezozirno. Večkrat je prihrumela v trenutku, ko je zavžil z bratom piclo jed, divja druhal v koč ter je jedila zahtevala, tako da je le redkokedaj kaj ostalo. „O Bog, daj mi poterpljenje!“ zapisal je o taki priliki o. Šanel v svoj dnevnik. Še celo do tega je prišlo, da sta morala hišnega psa zaklati.

Ker so tudi katehumeni na vsak način preganjali ter jim celo s smertjo pretili, so nekateri sčasoma odstopili ter se niso več upali spoznavati se kot kristjane. Vendar pa je serčno in odločno nastopila majhna truma mladenčev, ki po pravici zaslužijo, da se njih imena naznajo. Ti so bili Logoasi, Maĩtau, Malaefatu, Tukumuli, Pipisega, Sagogo in Namusigano. Prišli so misijonarju v sili na pomoč. „Tukumuli in jaz,“ tako pripoveduje Namusigano v pravnih spisih, „kuhala sva jedi v naši koči ter jih nato prinašala božjemu služabniku. Vendar sva to zamolčala ter storila, kakor da bi nosila jedi Tomažu, ki je imel Tukumuli-jevo teto za ženo. Delala sva tako iz strahu pred kraljevo jezo“.

Bilo je meseca prosinca 1841, ko naj bi se obhajala v Poi-ju obletnica sprave (pomirjenja) obeh strank na otoku. V predvečer zborovalo je starešinstvo v misijonarski koči. Br. Nizier poslušal je njih pogovore ter slišal, kako so se posvetovali gledē osode misijonarjev. „Zginiti morata: to je kraljeva volja,“ slišal je reči. „Ko sem te besede začul,“ tako pripoveduje brat, „sem odšel o. Šanela iskat: našel sem ga, ko je plel bananasko polje. „Zakaj se še dalje trudite, prečastni! Jutri morava vendar le umreti. Le poslušajte, kaj sem ravno zdaj tu notri slišal“. — „No,“ odgovoril je oče z naj bolj mirnim obrazem, med tem ko je prenehal nekoliko svoje delo. „to ne bi bil še najhujši naših dni. Ali veste odgovor, ktere ga je dal sv. Alojzij Goncaga, ko so ga nekđaj prašali pri igri, kaj da bi storil, ko bi moral umreti naslednji trenutek?“ S temi besedami pričel je oče zopet mirno in tiho delati“. Na nekem izletu zvedel je br. Nizier pretečo nevarnost in naznanilo, da pričakujejo le še neke prilike in bodo pomorili vse bele s katehumeni vred, da bi zginila na ta način vsaka sled kerščanstva. Zveličanec odgovoril je na vse

to: „Dobro, ako Bog hoče“. Vse večere po solnčnem zahodu zbiralo se je okoli njega majhno število zvestih, katerim so se večinoma pridružili tudi novi poslušalci, in govoril je njim z neizrečeno gorečnostjo in ljubeznijo, tako da se ga niso mogli nikoli naslišati. Polno jeze nad temi skrivnimi shodi sklenilo je starešinstvo, vse to o misijonarjih naznaniti v Tamano, v kraljevo stolno mesto, ker potem bi se iz strahu pred kraljem nobeden več ne upal hoditi k shodom pri misijonarjih. Ta določba se pa ni zveršila. Vendar bilo pa je iztrebljenje kerščanske vere sklenjena reč: „Za kar se ta beli poganja,“ tako dejal je Musumusu, največji sovražnik o. Šanela in kerščanstva, je to, „on meri na zatrenje kraljeve oblasti, na pogin našega naroda, na odpravo naših daritv in očitnih praznikov“. Niuliki je to poterdil, vendar pa je še vedno dvomil, misijonarja osebno kaznovati, ko nepričakovan dogodek stvar hitro dokonča. Prizadevanju o. Šanela in nekaterih njegovih katehumenov posrečilo se je, pridobiti za kerščanstvo Maitala, najstarejšega sina, in Floro, hčer Niuliki-jevo. Maitala skazoval se je vedno prijaznega o. Šanelu, ter rad in pridno poslušal njegov nauk. Serčno in odločno nastopil je kot priverženec kerščanske vere ter tako zbudil tudi druge, da so opustili prikrivanje. Naznanilo o njegovem spreobrnjenju povzročilo je silno razdraženost. Niuliki bil je razdražen: skušal je svojega sina z žuganjem in pregovarjanjem vsake verste odverniti od storjenega naklepa. Zastonj. Zdaj je bilo sklenjeno misijonarja umoriti. Vendar se menda Niuliki ni odločil za to brez notranjega boja. Ko ga je namreč Musumusu vprašal kaj da naj se stori, je rekel: „Vprašaj, kaj naj so stori; stori, kar hočeš. Pa človek si mi je bil prikupil, ko sem z njim skupaj živel. Ne rečem: ubij ga! Tudi ne rečem: Ne stori tega! Stori, kar hočeš!“ — „Bodi brez skerbi,“ odgovoril je Musumusu, „prepusti to reč meni: bom že vedil, kaj storiti“. Musumusu dogovoril se je nemudoma z nekterimi glavarji. Ti so menili, da bo zadostovalo, če priveržence pobijejo. „Ne,“ rekel je Musumusu, „s tem še ne propade tuja vera: le če se mašnik v Poi-ju odstrani, potem popolnoma propade; kajti on je, ki oznanja vero, on mora umreti“. Nekteri so temu še nasprotovali. Nato vprašal je eden: „Je-li kralj s tem zadovoljen?“ — „Da,“ dejal je Musumusu. S tem bila je stvar dokončana, in čakali so le še priložnosti, da ga ubijejo.

(Dalje nasl.)

Letno poročilo ljubljanske bratovščine za vedno češčenje presv. Rešnjega Telesa in za opravo ubožnih cerkev za leto 1890 in 1891.

62. Čemšenik: 1 velum, 1 obhajilno burzo.
63. St. Gotard: 3 koretlje.
64. Ihan: 1 vijoličen pluvijal.
65. Kolovrat: 1 bel mašni plašč, 6 korporalov, 6 pal, 12 purifikatorjev, 9 rutic za lavabo.
66. St. Ožbald: 3 mašne srajce, 6 humeralov, 3 prepase, 6 korporalov, 6 pal, 12 purifikatorjev, 9 rutic za lavabo.
67. Sava: 1 velum, 1 obhajilno štolo.
68. Vače: 3 mašne srajce, 6 humeralov, 3 prepase, 1 potezaj za zvonček.
69. Černuče: 3 koretlje, 6 humeralov, 6 pal, 12 purifikatorjev, 9 rutic za lavabo.
70. Dol: 1 velum.
71. Kopanj: 3 koretlje, 1 obhajilno burzo in štolo.
72. Kerka: 1 vijoličen pluvijal.
73. Lipoglav: 1 bel mašni plašč.
74. Polira: 2 belo-rudeči oltarni blazinici.
75. Št. Vid pri Zatičini: 1 bel pluvijal.
76. Višnja gora: 1 obhajilno burzo in štolo.
77. Zagradec: 1 rudeč mašni plašč.
78. Primskovo: 6 korporalov, 6 pal, 12 purifikatorjev, 9 rutic za lavabo.
79. Zatičina: 3 koretlje.
80. Dole: 1 bel mašni plašč.
81. Janče: 3 koretlje.
82. Št. Jur pod Kumom: 2 obhajilni burzi in štoli, 2 štoli za spovednico.
83. Poldnik: 1 belo štolo, 2 štoli za spovednico.
84. Štanga: 1 črn mašni plašč.
85. Prežganje: 1 rudeč mašni plašč.
86. Svibno: 1 bel mašni plašč.
87. Kresnice: 1 rudeč mašni plašč.
88. Javorje pri Litiji: 2 belo-rudeči oltarni blazinici.
89. Hinje: 1 velum, 2 obhajilni burzi in štoli.
90. Šent-Janž: 3 koretlje.
91. Mokronog: 1 velum.
92. Selo pri Šumbregu: 1 črn mašni plašč, 1 obhajilno štolo.
93. Šmihel pri Žužemberku: 1 velum.
94. Ambrus: 1 vijoličen mašni plašč.
95. Leskovec: 1 velum.
96. Boštanj: 3 mašne srajce, 6 humeralov, 3 prepase, 6 korporalov, 6 pal, 12 purifikatorjev, 9 rutic za lavabo.
97. Bučka: 1 velum.
98. Čatež pri Kerški vasi: 1 bel mašni plašč.
99. Dolina: 1 vijoličen mašni plašč.
100. Sv. Duh: 1 rudeč mašni plašč, 1 obhajilno štolo.
101. Raka: 3 mašne srajce, 6 humeralov, 3 prepase, 1 obhajilno burzo.
102. Studenec: 2 belo-rudeči oltarni blazinici.
103. Cerklje pri Kerški vasi: 1 antipendij, 1 štolo za spovednico.
104. Novo mesto: 1 vijoličen pluvijal.

105. Mirna peč: 1 velum.
106. Podgrad: 1 črn mašni plašč.
107. Prečina: 1 bel pluvijal.
108. Stopiče: 1 bel pluvijal.
109. Šmarjeta: 1 bel mašni plašč.
110. Šmihel pri Novem mestu: 3 koretlje.
111. Bela cerkev: 1 bel mašni plašč.
112. Semič: 1 velum.
113. Černomelj: 1 velum.
114. Radovica: 1 plašček za ciborij, 1 obhajilno burzo.
115. Stari terg pri Poljanah: 1 vijoličen plašč, 1 obhajilno burzo.
116. Vinica: 1 plašček za ciborij.
117. Podzemelj: 1 zelen mašni plašč.
118. Polom: 1 črn mašni plašč.
119. Fara pri Kostelu: 3 mašne srajce, 6 humeralov, 3 prepase, 2 obhajilni štoli.
120. Koprivnik pri Kočevji: 3 koretlje.
121. Topla reber: 1 velum, 1 obhajilno burzo.
122. Spodnji log: 3 koretlje, 1 štolo za spovednico.

(Konec nast.)

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Iz Ljubljane (Misijon v sv. deželi in v Egiptu.) (Dube.) V Samariji nimamo nikakih dobrodelnih naprav. Ima jih Judeja, ima jih Galileja; le mi smo zapušteni. Jeruzalem ima bolnišnice, zdravnike, ubožnice, zavode in tisoč drugih pomočkov; tudi v Galileji ni dosti slabše; v Samariji pa je samo ubogi misijonar, ki mora gledati vsak dan mnogo revščine, mora uživati žalost, ubijati se skoro brez vspeha, — to je bridka osoda.

Ako bi Vi hoteli priteči nam na pomoč in napisati kaj o naši revščini, morebiti bi Gospod ganil in navdihnil kako dobro dušo, da bi nam pomagala. Pišite tudi meni na to moje pismo in sporočite mi kaj novic, bral jih bodem z veseljem in bodo mi tolažba v mojih težavah in bridkostih.

Priporočam se Vam, č. g. Frančišek, in Vam zaterjujem svoje odkrito ljubezen, s katero bivam... Don Amabile Sciha (beri: Šiha, latinski duh, pošta v Naplusi).

Da pojasnim to pismo, moram se obtožiti nekake nemarnosti ali vsaj prevelike počasnosti. Potujoč po Samariji sem obiskal tudi dva misijonarja, od katerih sem zvedel res grozne stvari, ki se godé v onih krajih. Obljubil sem jima, da bodem tudi pisal o tem in razkazal svojim rojakom, kako se godi tam katoličanom. Te obljube nisem pozabil, marveč izpolnim jo gotovo, le naglo storiti ni bilo mogoče. — Daničini naročniki in bralci niso milijonarji, vendar za misijone radi kaj storé. Rečem lahko, da prav misijon v Naplusi (ki je v sredi Samarije, blizu tam, kjer je govoril Jezus s Samarijanko) je res potreben misijon. Poročilu gosp. misijonarja dodajem, da je tudi njegovo pohoštvo slabo in žuga, da se podere, ker turška vlada mu neče dovoliti, da bi si popravil, ako ne plača poprej 4000 frankov (blizu 2000 gld.). Kje naj jih dobi revež? Tréba mu je vzdrževati šolo z dvema sestrama učiteljicama, enega učitelja itd., in potem naj nikdar sitim Turkom plača toliko vsoto! Priporočam torej nesrečne katoličane v Samariji usmiljenju človekoljubnih src. Misijonarjem je jako ustrezno,

ako jim kdo da opraviti kako sv. mašo, zakaj tamošnji katoličani čakajo le, da bi kaj dobili, ne pa, da bi kaj dali duhovnu. Nekaj intencij že imam za ta namen. Kmalu jih odpošljem. Hvala vsem dobrotnikom.*)

O misijonu za centralno Afriko, katerega naprave v Kajiri in zunaj sem si ogledal, — ob drugi priliki.

Fr. Lampe.

Petindvajsetletnica prečastitega gospoda Jožefa Pečar-ja v Kranjski gori 27 avgusta 1891

„Danica“ nam skoraj vedno vsako leto poroča, kako so tu ali tam duhovni tovariši obhajali petindvajsetletnico svojega mašništva. Taka petindvajsetletnica je bila lani v Gorjah, letos v Vodicah. — Ali tako posebne petindvajsetletnice še menda ni bilo, kakoršna se je veršila 27. avgusta v Kranjski gori, in katero je obhajal ondodni domačin prečastiti gospod Jožef Pečar. Naj tudi o tej Danica sporoča svojim bralcem, sedanjim v spodbudo, prihodnjim pa v spomin!

Gospod Jožef Pečar je bil rojen 11. febr. 1838 v Kranjski gori, sin pobožnih, pa revnih starišev. Ker ga stariši sami niso mogli zderžavati, so mu nekteri dobrotniki pomagali, da je mogel obiskovati latinske šole v Ljubljani. V viših šolah si je pa že sam kaj zaslužil s podučevanjem manjših dijakov in s slikanjem, do česar je že od mladega kazal veliko spretnost in veselje. Do 7. šole je hodil s temi tovariši, ki so lani obhajali 25letnico v Gorjah; sedmo in osmo pa je izdelal z unimi, ki so se zbrali letos k enaki slovesnosti v Vodicah. — In ker se je bogoslovja učil v Mariboru in tam z deseterimi drugimi tovariši posvečen bil 29. julija 1866, ima trojne tovariše, s kterimi mu je kazalo obhajati 25letnico! — Ali pri nobeni ni mogel biti zraven, ker zaderžavala ga je bolezen, ki ga je zadela že 18. novembra 1875, ko je služil za kapelana v Šmartinu pri Slovenjem gradu. Tisti dan namreč zadel ga je mrtvoud na jezik, na roke in noge tako, da ne more prav razumljivo govoriti, pa tudi ne sam jesti in piti, in hoditi. Ko se je toliko popravil, da je mogel na pot, pripeljali so ga v domač kraj v Kranjsko goro, kjer od male pokojnine bomo živi z materjo in sestro. Že 16 dolgih let ga morajo pitati, v posteljo in iz postelje prekladati, ker sam si ne more nič pomagati. Edino tolažbo mu je Bog pustil, da zamore še brati in si tako dolgi čas kratiti! Vender je pa želel kljub svojemu revnemu stanu, očitno in v cerkvi Bogu zahvaliti se za milost, da je dočakal 25letnico duhovskega življenja.

Slovesnost je bila določena za 20. dan avgusta na ravno tisti dan, o katerem je pred 25 leti v domači farni cerkvi svojo novo mašo pel. Zavoljo neke zapreke pa je morala biti preložena za teden poznej na 27. dan avgusta. —

Omenjenega dne ob 10. uri pripeljejo slavljence (jubilanta) k cerkvi in ga potem neso k velikemu altarju, kjer ga v koretelj oblečejo in na stol ob evangelijski strani posade. Berž nato pristopi k altarju g. Janez Ažman, župnik Gorjanski, slavljencev stari prijatelj in sošolec, ter zbranemu ljudstvu in jubilantu govori nektare preserčne besede v tolažbo in duhovno

*) Kdor bi hotel nepoznan naravnost kaj poslati v ta namen, pošlje lahko ali patrijarhu latinskemu v Jeruzalem, ali pa monsignorju: Don Amabile Sciha, curatore latino a Naplusi (Palestina, Samaria).

veselje. Po pridigi je bila slovesna peta maša z leviti, katero so slušili gg. Ažman in Verhovšek, drugi jubilarov sošolec gosp. Janez Varl (iz Tersta od novega sv. Antona), ki je jubilara tudi obhajal. Pri pridigi in obhajilu slavljenčevem so bili ljudje vidno ginjeni in marsiktera solza se je utrinila pri tako nenavadni pobožnosti. Po cerkveni slovesnosti je bil v farovžu zmeren obed, ktereja je slavljenču, njegovima tovaršema in nekterim drugim gostom napravil zaradi gostoljubnosti znani domači župnik gospod Blaž Artelj. — Pri kosilu je bilo posebno ginjaivo gledati, kako je sestra Urša pitala svojega brata, slavljenca g. Jožefa, kteremu so vsi pričujoči voščili še mnogo let, če ne že boljšega zdravja, pa vsaj te zadovoljnosti in poterpežljivosti, kakoršno je skzoval do zdaj. Gotovo pa ostane ta dan vsem v cerkvi in pri obedu navzočim v prijetnem spominu in je vreden, da se šteje med znamenitne dneve Kranjsko-gorske fare.

Ker so marsiktere posebnosti in znamenitosti navedene tudi v pridigi, in ker ima taista tudi sploh marsikaj podučljivega v sebi, naj tukaj neokrajšana sledi:

Pridiga pri 25letnici g. Jožefa Pečarja.

Jezus je rekel Petru: Resnično, resnično ti povem! Dokler si bil mlajši, si se sam opasoval in šel, kamor si hotel; kadar boš pa star, boš svoje roke raztegnil, in drugi te bo opasali, in te popelje, kamor ti nočeš: (Jan. 21, 18.)

Ljubi farani stare Kranjsko-gorske fare! Velikokrat sem bil že v Vaši prijazni farni cerkvi; večkrat sem tu že maševal, večkrat spovedoval ali bilje pel — vsaj sem bil kot župnik na Dovjem 16 let Vaš bližnji sosed: ali vendar pridigoval pri Vas do sedaj nobenkrat nisem. — Danes pa mi je tudi ta sreča došla. Danes namreč obhaja Vaš rojak in moj nekdanji sošolec, tu pričujoči prečastiti gospod Jožef Pečar petindvajsetletnico svojega mašništva in je mene povabil in naprosil, da naj mu pri tej priliki nekatere besede spregovorim, kar tudi prav iz serca rad storim. Pričujoč pa je danes tudi drug sošolec moj in jubilarov, g. Janez Varl iz Tersta, ki bo potem slovesno sv. mašo pel in jubilara obhajal; in tako smo danes trije sošolci skupaj: eden (slavljenec) iz lavatinske, g. Varl iz teržaške in jest iz ljubljanske škofije!

Petindvajset let ali četert stoletja; to je velik kos človeškega življenja in srečen tisti, ki jih v tem ali onem stanu preživi. Gotovo je Bogu hvaležnost dolžan za tako dobroto. Zato vidimo, da zakonska, ki sta toliko lét v zakonu preživela, tu in tam obhajata sreberno poroko; duhovni, ki so 25 let mašništva dočakali, pa tako imenovano sreberno mašo, ali mali jubilej! — Tako 25letnico smo lani obhajali g. Jožefovi sošolci v Gorjah; tako so letos obhajali v Vodica; tako 25letnico pa obhaja danes tudi tu pričujoči g. Jožef, ki je 20. avgusta pred 25 leti v ravno tej cerkvi svojo novo mašo pel!

Pa kakšen razloček je med takrat in danes! Takrat je bil g. Jožef še mlad, čverst in zdrav; danes pa kakor kak onemogel starček med nami sedi! Takrat je veselo prikorakal k altarju; danes so ga morali prinesti! Takrat je sam sv. mašo pel; danes več maševati ne more — 18 novembra bo že 16 let, kar ni več sv. maše opravljal. Takrat je bilo toliko sorodnikov, svatov in prijateljev, kterih danes več med živimi ni! Takrat sta bila še pričujoča oče in brat, ki sta med tem že umerla! Ni ga več preč. g. Vilfana, tedanjega župnika in pozneje prošta v Nove-

mestu, ki je na novi maši pridigoval; ni jih več tadanjih dveh kapelanov gg. Mateka in Cirarja, ktera sta že tudi odšla v večnost, in toliko drugih znancev od takrat ni več! — Le mati slavljenčeva so še tukaj, pa so komaj prišli tu sem s svojimi 84 leti, in tri sestre njegove so danes sem prihitele, da so priče sreberne maše!

Na videz ima današnja slavnost res nekaj žalostnega, otožnega v sebi: ali če jo gledamo z vernim očesom, je pa še le prav tolažljiva in podučljiva.

Poglavitni nauk, kteri se nam pri pogledu hromega g. slavljenca kar naravnost vriva, je verska resnica o previdnosti božji, ki žalost in veselje v naš dušni in večni prid obrača. In ravno to resnico nad živim tu pričujočim zgledom bolnega g. Jožefa Vam ob kratkem razložiti, je namen mojim besedam, ktere naj Bog blagoslovi, da bodo g. slavljenču v tolažbo, nam drugim pa v poduk in posnemo.

Začenjam v imenu Jezusa in Marije, kteri je posvečena ta cerkev!

Ljubi moji poslušalci! Zakaj je tu pričujoči naš slavljenec g. Jožef že 16 let bolan, hrom in sključen, ko vendar duhovnov tako primankuje? in zakaj sva midva in drugi naši sošolci zdravi, čversti in pri naj boljših močeh? Tako bi me utegnili danes prašati mati, sestre in drugi sorodniki g. slavljenca. —

1. Jest pa na to vprašanje odgovarjam z zadnjim poglavjem sv. Janeza evangelista, kjer Jezus napoveduje njemu in Petru, kakošne smerti bota umerla. — Sv. Janezu napoveduje mirno, sv. Petru pa mučeniško smert. Tako namreč Jezus Petru govori: Resnično, resnično ti povem: Dokler si bil mlajši, si se sam opasoval in šel, kamor si hotel; kadar boš pa star, boš svoje roke raztegnil in drugi te bo opasali in te popelje, kamor ti nočeš! S temi besedami mu je Jezus naznanil, s kakošno smertjo bo on Boga poveljal, da bo namreč po zgledu svojega Odrešenika na križu razpet in umorjen. Ko je pa Peter zvedel za svojo smert, je prašal Jezusa, kakšne smerti pa bo Janez umerl, ter pokaže nanj in pravi: Gospod, kaj pa ta? In Jezus je odgovoril: Hočem, da tako ostane, dokler ne pridem, kaj je tebi za to? Ti hodi za menoj! Hotel je Jezus reči: Moja volja je, da Jezus pri tem ostane in mirno umerje; ti pa da me z mučeniško smertjo poveljaš! Kaj je tebi za to, če jest enega tako, drugega drugač za sabo kličem? Ti hodi za menoj po poti terpljenja in mučeniške smerti, Janez naj mi pa bolj v miru in v trdnem zdravju, kakoršnega zdaj ima, služi tako dolgo, dokler ga ne pridem poklicat od tod!

Moja volja je, da mi ta tako, uni drugač služi!

To pravilo se posebno lepo zлага z okolščinami, ki so med g. slavljencom in njegovimi sošolci. Kakor da bi hotel Kristus reči: Moja volja je, da mi ti Jožef služiš na postelji in z voljnim prenašanjem dolge mučne bolezni: tvoji sošolci pa da zdravi delujejo v mojem vinogradu in serčno prenašajo težave duhovskega stanú! In zdi se mi, ljubi prijatelj g. Jožef, da so besede, ktere je Kristus Petru govoril, kakor nalašč o Tebi in Tvojih okolščinah rečene! Tudi Ti, ko si bil mlajši, ko si bil dijak, novomašnik, kapelan skozi 9 let po več krajih lepe lavatinske škofije — tudi Ti si se takrat sam opasoval, sam oblačil in hodil, kamor si hotel. Ko si pa stareji postal, Ti je Bog poslal hudo bolezen in zdaj Te morajo že 16 let drugi opasovati, drugi oblačiti, drugi nositi!

(Konec nasl.)

Kropa. 9. sept. (Godovanje Nova lepota ondotne cerkve.)

Ta dan se je bila v Kropi zbrala družba prijateljev mnogozaslužnega gosp. župnika, Jan. Kapuz-a, počastiti za njegov (29. avg.) bivši god. Imel je pa ta dan še drugi pomen. Monsignor Mih. Potočnik, ondotni rojak, je namreč daroval prav znamenito svoto, s katero je čast. gosp. župnik nenavadno krasen samotni tlak, ki seže od velikega oltarja in še do prižnice doli po cerkvi. Delo samo je, djal bi nezrušljivo za mnoga leta in barve so tako lepo in primerno vbrane, da se vidi, kakor prekrasno pregrinjalo (tepih), in že tako zalo cerkev še močno zlepšuje. Na prešnje gosp. župnika je Monsignor Mih. Potočnik o tej priliki svoje prelepo delo blagoslovil, ter je z blagoslovljenjem venčal to napravo, katero je pridjal mnogim drugim dobrotam, ktere je skazal s svojim pokojnim bratom Antonom vred za ondotno farno cerkev. Verli gosp. župnik J. Kapuz se je pri prijaznem pogostovanju v serčni napitnici priljudno zahvalil velikemu dobrotniku kropovske cerkve in prebivalcev pa tudi preblagim prijateljem, ki so ga o tej priliki obiskali in veselje pomnožili.

Iz Adrijanopolja. 1. kimovca, 1891. Klečé zahvaljujem se Vam za lepo misijonsko darilo (90 gld. zbirk „Zgod. Danice“), s katerim ste me, prečastni gospod, nenadoma razveselili. — V svoji veliki denarni zadregi vzela sem že marsikterikrat pero v roke, — da bi zopet poprosila Vašo veliko dobrotljivost: — vendar gledé velikih darov, ktere ste, prečastni, že pošiljali naši misijonski, šoli se nisem derznila. Vas zopet nadlegovati. Menda pa je namesto mene poprosila Vas zopet kaka uboga duša, ker imam navado, prositi vsak dan, pred ko grem k počitku, ljube uboge duše v vicah, da naj izprosijo pri dobrih ljudeh za nas darov; in čudno! dobimo resnično tu in tam nepričakovano kako majhno pomoč. — O, da bi mi le dovolili moji ljubi predstojniki podati se po svetu beračit. — potem menim, vendar toliko nabrati, da bi mi bilo mogoče vterditi to misijonsko šolo. — Da, brez kapitala se tukaj ne more dolgo vzdrževati taka vstanova, in tudi ne zaželeni cilj doseči.

Z največjim veseljem Vam poročam, da so naše ljube gojenke (54 jih je bilo) tudi letos zelo pridno napredovale v kerščanskem nauku, kakor tudi v vseh predmetih v nemškem, bulgarskem in francoskem jeziku, in da ste poterjéne pri šolski skušnji dve naših ubogih sirot za katoliške učiteljice ter ste tudi že v Bulgariji dobile službo. Za novo šolsko leto prosi zopet veliko ubožnih otrok, da bi se sprejeli v našo napravo, toda žal, da jih ne morem več sprejeti, ker je tukaj že dve leti draginja zaradi prevelike suše, in še do danes nismo poplačale starega velikega dolga 6000 frankov. — Čisto se izročim božji previdnosti in posebnemu varstvu sv. Jožefa; tudi hočem pričeti zopet v Jezusovem imenu prositi darov za naš misijon, za kar prosim Vašega sv. blagoslova.

Ko Vam, prečast. gospodu, izrekam še enkrat najtoplejšo zahvalo, si derznem tudi za naprej zelo iskreno priporočiti Vam našo ubožnico . . .

Angela Poje, prednica usmiljenih sester.

Oo. Trapisti v južni Afriki (Dalje.) Da vidimo vse omenjene poslopja vsaj od daleč, treba nam se je le zavrtiti okoli svoje lastne pete; da pa pregledamo vse od znotraj, imamo celi dan dosti opraviti. Vse to predstavlja nam majhen svet. An-

gleži ne rečejo tolikokrat zastoj, ko vse to pregledujejo: „That is wonderful.“

Toda s tem, kar smo do zdaj povedali, čudovito delo Trapistov še nikakor ni popisano. Na polurnjem potu v mlinsko vas (Mühlendorf) ob reki občudovali smo celo sestre, ktere se vidijo s kodrolasimi deklami vred daleč okrog po poljih in razprostranih vertih, in ki nosijo kakor kri rudečo obleko in bele zagrinjala. V samostanu teh sester, ktere smo si mimogrede ogledali, čudili smo se pa še bolj nad nenavadnimi deli teh šolskih deklic; iznenadil nas je neznansko velik uspeh v petji, skoro osupnili pa so nas glasovi in posluh za petje teh otrok, ki so nas razveseljevali z brezštevilnimi nemškimi, angleškimi in poljskimi napevi; pisani so ti napevi v različnih jezikih (tudi v kaferskem in latinskem).

Tu pokazale so nam sestre ročne dela, kakor v evropskih vzgojevalnicah, ktere so izdelale samo kaferske deklice, ki nekaj let poprej niti šivanke niti škarij niso poznale. Ko smo po mlinski poti dalje korakali, pokazali so nam velik zidan ulnjak po Dzirzonovem kalupu. Povedali so nam pri tej priliki, da je ta način o. Franc že kot prior vpeljal v Turčiji (Bosni).

Spremljajoči oče peljal nas je čez kamnit jez, na kateri so postavljene turbine in ki vzdiguje vodo 320 čevljev na teme gore, ter jo nato 700 čevljev v daljavo razdeluje po vsih samostanskih poslopih in vertih. Ta vodna naprava se nahaja v zelo romantičnem skalovji.

Še pičlo četrte ure, in stojimo pred umetnim, mičnim in zelo čudovitim delom južne Afrike. Tu reka naredi na enkrat komolcu podoben zavoj, ker zavoljo predstoječe skale ni mogla pasti na 50 čevljev nizki travnik. To skalo pa so Trapisti prekopali ter silijo celo reko s sozidanim kamnitim jezom, da teče skozi to skalo. S tem napravili so umetni slap. To si je omislil opat Franc sam (takrat še prior). Neka turbina porabi to vodno moč. To turbino, kakor tudi vse druge postavil je br. Nivard, ki je s svojo bistroumnostjo si pridobil slavno ime po vsi južni Afriki.

Razgled po svetu.

Dunaj. Nj. veličanstvo cesar imenoval je nadđjakona Rajčevića za nadškofa Zadarskega.

V Pragi je bil 31. avgusta provincijalni kapitelj avguštincev, pri katerem je bil pričujoč nedavno iz Rima prišli general avguštinskega reda, preč. pater Sebastijan Martinelli.

Kath. Kirchenbl. 551.

Palermo. Očinski sovét v Palermu na Siciljskem je zopet stegnil bogoskrunske kremlje. Določil je namreč, da naj se podere cerkev sv. Agate. Od leta 1860 do 1891 dala je vlada in pa mestni zbor palermški podreti, oziroma v posvetne namene porabiti, ravno trideset cerkvá, in sicer nektare s samostani vred, s kterimi so bile cerkve zedinjene. Naj le ropajo volkovi, videlo se bo poslednjič, kdo bo zmagal?

Rim. Sv. Oče so z dekretom državnega tajništva od 18. avgusta t. l. privolili, da smé novoizbrani kardinal Vinc. Vannutelli sprejeti naslov „zavetnik države in posestev portugalskih,“ katerega mu je podelila portugalska vlada s posebnim kraljevim dekretom.

Trier. Od 26.—28. avgusta obiskalo je vsak dan 30.000 romarjev sv. sukno Zveličarjevo. Odkar je sv. sukna razpostavljena, bilo je ondi že 300.000 romarjev.

Trident. Stari, častitljivi kardinal Melchers živi sedaj po leti v vili Msr. Montela, pri Tridentu. Dasi ravno že zelo star, je vendar še popolnoma terden. O delavnikih mašuje v domači kapeli, ob nedeljah pa v farni cerkvi v Pavu, kjer ga pozna vsak otrok.

Danziga. 31. avgusta se je pričel v Danzigi 38. občni shod nemških katoličanov. Poljakom iz vzhodnjega Pruskega — ki so se kaj mnogobrojno vdeležili shoda — dovolili so poseben dan, ker večina ne ume nemški. Tu se vidi katoliška pravičnost in edinstvo: brezverni liberali bi tega ne storili.

Apostoljski vikarijat Sahara in Sudan. Dvanajstega julija posvetil je kardinal Lavignerie za škofa nedavno od sv. Očeta za apostoljskega vikarja imenovanega Msgr. Toulottea v Kartagi.

Apostoljski vikarijat „Victoria-Nijansa“. Apost. vikar Msgr. Hirth piše z dne 12. sveč. iz Bugobe, da je srečno dospel v misijonsko stajo med Bazibi, ki jo je ustanovil Emin-paša. Zdravstvene razmere med misijonarji so dokaj vgodne.

Severna Amerika. General kapucinskega reda, pater Bernard Andermatt, je sedaj v Zedinjenih državah, kjer ima kanonično vizitacijo na ameriškanskih naselbinah svojega (kapucinskega) reda.

Romarski vlak sv. Alojzija. Dunajski odbor za romarski vlak obrnil se je na Nj. eminencijo preč. gospoda kardinala in nadškofa neapolskega s prošnjo, da bi smeli biti avstrijski romarji, ko bodo 19. septembra v Neapelju, priče čudežev na kervi sv. Januvarija. Nato jim je kardinal odgovoril: „Čestiti gospod! S serčnim veseljem zvedel sem plemenito in pobožno željo Vašo in romarjev, kateri Vas spremljajo, in skerbem bodem, da se vstreže Vaši sv. želji. Ker pa se na veliki dan obletnice mučeništva sv. Januvarija čudež različno obnovi, ali v kapeli, kjer se hranijo sv. relikvije in ki se nahaja v stoljni cerkvi sami, ali pa na glavnem oltarju katedrale, kamor se pred veliko mašo slovesno v procesiji prenesó, skerbem bodem, da bodo v obeh krajih pripravljeni sedeži za romarje, da bodo mogli biti deležni tega veličastnega prizora, ki je v čast vsej sv. Cerkvi, zlasti pa še našemu katoliškemu mestu. Serčno želim, Vas vse videti, priporočam se Vaši pobožni molitvi, katero ste mi obljubili opraviti in Vas blagoslovim iz vsega serca.“

Kardinal Sanfelice.

Novi primas ogerski. Kornelij Hidassy je rojen v Komornu l. 1827; star je torej sedaj 64 let. Predno je postal škof sobotiški, bil je sekcijski svetnik v ministerstvu za uk in bogočastje. Kakor je že znano, bode tudi odslej naprej ostal Ostrogon sedež primasev, vsled prošnje ostrogonskega stoljnega kapitlja in intervencije sv. Očeta pri njegovem veličanstvu, kljubu nasprotnemu prizadevanju ogerskega naučnega in bogočastnega ministra, grofa Csáky-a, in framasonov, ki so hoteli premestiti nadškofovsko in primasovo stolico iz Ostrogona v Budimpešto.

Hiša za ptujce v Betlehemu. Na obrežji krasnega griča v Betlehemu, tam kjer so angelji oznanili rojstvo Jezusovo, zida se med zelenimi oljkami novo poslopje, „hospic sv. Družine.“ Tam, kjer sta sv. Jožef in Marija zastoj iskala prenočišča, pomoglo se bode v prihodnje tujcem. Ali kaj, ko manjka denarja! V

jednem delu poslopja nastanjeni so že bolniki: toda ker manjka prostora, jih večinoma ne morejo sprejeti. Marsikateri pridejo zelo bolni tjekaj, upajoč, da jih bodejo sprejeli. Sicer dobé v še nedogotovljeni lekarni zastoj zdravil, ali kaj pomaga to, ker ni potrebne postrežbe in ostanejo zdravila brez uspeha. Naj bi vsaj kristijani podpirali ta zavod. Kristus pravi: „Beati misericordes, quoniam ipsi misericordiam consequentur.“ Blagor usmiljenim, ker bodo sami usmiljenje dosegli!

Kolin. Trinajstega julija zborovalo je v Kolinu „afrikanško društvo nemških katolikov“. Pričel je sejo častni predsednik društva, nadškof dr. Filip Kremetz. Nato je prevzel predsedništvo sodni svetnik Sieger in razpravljal o stanju in o delovanju društva. V zadnjem društvenem letu izdalo je društvo v misijonske namene 100.000 mark (čez 50.000 gld.); ves čas, pa odkar društvo dela, 475.000 mark. Nato je poročal blagajnik o stanju blagajnice v prvi polovici tekočega leta. Od 1. prosenca do 10. julija tekočega leta bilo je vseh dohodkov 111.000 mark, tedaj 3500 več nego vlani. Sedanje čisto društveno premoženje znaša 132.100 mark. Konečno je še jako zanimivo in živahno kanonik Hespers govoril o delovanju po misijonih.

I. Bratovske zadeve

molitvenega apostoljstva

Nameni za mesec september (kimovec).

a) Glavni namen:

Družbinski ali sv. mir.

b) Posebni nameni:

16. Ss. Kornelij in Ciprijan. Duhovske posvečevanja. Spolnovanje postne zapovedi. Važne vednostne početja.

17. Rane sv. Frančiška. III. rel. sv. Frančiška. Obujenje gorečnih apostoljnov ljubezni Kristusove. Delavske vprašanje.

18. S. Jožef Kupertinski, Italija. Neka samestanska zadeva. Kerščanska določba važne zadeve.

19. S. Januvarij. Spoznanje resnice. Vestnost pri odgoji.

20. Sedem žalosti M. D. Servitovski rel. Redovne družbe. Stanovitnost v hilih poskušajah.

(Dalje nast.)

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Serca.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vsih naših patronov, Bog dobrotno odverni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad in brezverstvo, prešestvanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne grehe in velike nesreče. — Priporočena dva gg. duhovna v molitev za zdravje. — Žena priporoča moža sa spreobraenje. — Neka gospa dušno to-

lažbo in splošno pomoč. — Bolna oseba za zdravje, zlasti na priprošnje Lurške M. B. — Hči priporoča slabovernega očeta za spreobrnjenje. — Poreden deček za poplajšanje.

Zahvale.

Novomašnik se na tem mestu, kakor je obljubil, zahvaljuje bl. D. Mariji za vse dobrote, zlasti pa zato, da ga je po svojem nebeškem Sinu poklicala in privedla v ta sveti stan, in pa tudi za ozdravljenje njegove matere, kateri je zdravje na njegovo prošnjo pridobila. Pri tem pa tudi opozarja vse one, ki so v stiskah in težavah, na besede sv. Bernarda: „Ni bilo še slišano, da bi bila ona koga zapustila, ki je pod njeno varstvo prišel.“

Moja 17mesečna hčerka je imela več časa prav nevarno in mučno bolezen. Veliko je zdravil vžila, pa je bilo en čas boljše, pa zopet veliko slabše. V tej veliki zadregi se obrnem do Marije, naše ljube Gospe, z devetdnevno nji na čast, in z obljubo s polnim imenom v „Zgodnji Danici,“ ako bom uslišana, se nji zahvaliti. Zato bodi tisučkrat zahvaljena češčenja in slavljenja naša ljuba Gospa presvetega Sereja za prejetjo milost.

V Št. Vidu nad Vipavo, 4. septembra 1891.

Kristina Premru.

Listek za raznoterosti.

Norčevanje z mašniki. Tovarni delavec Edvard Nowak v Niedergrundu na Pemschem je nekega mašnika poslal v natanko zaznamnjano hišo, češ, da bode tam previdil umirajočega s tolažili sv. vere. Duhoven gre, kamor mu je bilo zaznamnjano, toda bolnika tam ni bilo, češ, da se je uni človek le pošaliti hotel z mašnikom. Toda poštena sodnija je v tej „šali“ po pravici videla hudobijo verskega motenja in je Edvarda Nowaka obsodila na šest mesecev v ječo. — Pač marsikteri časnikar ali drugoten „šalež“ ima priliko pri tej dogodbi si vest izpraševati.

Ena cesarjeva. Pri sprejemi duhovstva v Celji so undan presvitli cesar vprašali prečast. superijora oo Lazaristov: „Kakošno opravilo imajo tukaj Lazaristi?“ P. superijor je odgovoril: „Veličanstvo, mi obhajamo ljudske misijone, in večkrat imamo duhovne vaje v tukajšni naši cerkvi.“ Nato so Njih Veličanstvo z živostjo odgovorili: „O, ljudski misijoni, to blagorno in koristno opravilo!“

Framasoni v Ameriki. Framasoni največjega mesta zedinjenih držav severoameriških položili so pred dvema mescema temeljni kamen velikanskemu poslopju za vdove in sirote umerlih prostomavtarjev. Hiša bode stala v Utiki v Novem Jorku. Položitev temeljnega kamena veršila se je z veliko slovesnostjo po framasonskih obredih. Vdeležilo se je nič manj kot 15.000 prostih zidarjev. Med njimi je bil tudi znani republikanski politik Chauncey Depew, kandidat za predsedništvo Zedinjenih držav severoameriških. — Čudno zagubljeni so ti „zidarji,“ ki umirajoče pogubljenju žertvujejo, njih ostalim živim pa velikanske palače zidajo!

Poterdilo. S počesčenjem Vam poterjujem, da sem z naj priserčniši hvaležnostjo prejel 190 gld. a. v. za misijone (Kino, Indijo in sploh zbirk za misijone na Jutrovem).

V Solnogradu, 6. sept. 1891.

Bl. Holaus, stoljni dekan.

V Radolici je izvoljen za dežel. poslanca preč. g. Jan. Mesar z 48 glasovi proti 4im.

Pritiskavanje šolske mladine za pomoč je hudo, hudo. Prav pogosto ugovarjajo. češ, drugi dobivajo, ki niso tako potrebni. Kteri koli tedaj si morete sami pomagati, prizanesite, ker ni moči vsim kaj! Treba bo marsikterim odločiti le nekatere dni v tednu kaj malega in še ne vemo, kako se bo izhajalo? Mladenci pa so po večem dobri in pridni, ter je težko odvreči tega ali onega brez posebnega vzroka. Iz tega vsak mladoljub lahko prevede, da je veliko, Bogu in ljudem drago delo, podpirati šolsko mladino, da more naprej v šolah... Pomoč Božja in blazih prijateljev! Vr.

Benediktinci v Zedinjenih državah. Benediktinci v Zedinjenih državah severo-amerikanskih imajo 4 škofe, 1 nadopata, 6 opatov, 1 neodvisnega priorja, 1 superiorja, 313 mašnikov, 7 diakonov, 66 klerikov, 32 novicov, 203 benediktincov neduhovnikov in novicov — v vsem skupaj tedaj 684 oseb V Zedinjenih državah imajo benediktinci 7 opatij, 1 neodvisen priorat in 1 samostan francoskih benediktincev. — Samostan sv. Janeza v državi Minnesota, kjer je opat slovenski rojak Bernard Ločnikar, šteje 57 mašnikov, 1 diakona, 1 subdiakona, 7 klerikov, 5 novicov in 34 neduhovnov.

V Berlinu so prišli meseca julija povprek na vsak dan po trije samomori. V tem se jasno kaže, kam pripelje dandanašnje brezverstvo, brezverske šole.

Dr. Reinkens, glavar in škof starokatolikov zbolel je na svojem potovanju v Švico na smert. Njegov profesor dr. Weber priporoča ga starokatoliškim, t. j. krivoverskim župnijam v molitev. Mi pa mu želimo pred vsem, da bi po milosti božji spoznal svojo zmoto, se spreobrn timer in zveličal.

Dobrotni darovi.

Za opravo ubožnih cerkev naše škofije: Goče 41 gld. — Koprivnik pri Kočevji 16 gld. — Naklo 10 gld. — Kočevje 42 gld. 10 kr. — Neimenovana 30 gld. — Kokra 6 gld. — Po čč gg. Uršulinaricah v Ljubljani 50 gld. — 59 in pol kr. — Škofijan pri Turjaku 10 gld. — Štanga zopet 1 gld. — Neža Kogovšek 40 kr. — Gospodična Marija Elsner 1 gld. — Gospodična Teresina Elsner 1 gld. — Gospodična Marija Bosicio 1 gld. — Št. Vid nad Ljubljano zopet 8 gld. — Gorje zopet 3 gld. — Zagor ob Savi 18 gld. — Trebelno 25 gld. — Češnjice 7 gld. — Neimenovana 10 gld.

Za dijaško mizo: Neimenovan dobitnik J. 10 gld. — Č. g. Fr. Kepec 2 gld. — Neimenovana 20 gld. — Neim. 1 gld. — Č. g. župnik Jan. Brenc 2 gld. — Neimen. 1 gld. — Č. g. kapl. Dom. Janež 1 gld. —

Za sv. Detinstvo: Neimenovana 10 gld. — Čast. g. Janez Lesar, katehet v Ternovem, 31 gold. — Urša Pavčič, 16 gold. 80 kr.

Za Marijanišče: V. č. g. župnik Jan. Brenc 2 gld.

Za misijone: Neimen. 10 gld. — Afriki, Aziji, Bulgariji, Mucedoniji. Po milgsp. dr. A. Jarcu 60 gld.

Za misijone in potrebe: Iz Žužemberga 40 gld.